

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

5 juni 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de exclusiviteitsdeal tussen een tv-zender en een kabelmaatschappij voor de uitzending van het EK voetbal

1

Interpellatie van de heer Johan Deckmyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het federale initiatief inzake tax shelter voor shows en sportinfrastructuur en de gevolgen ervan voor het Vlaamse beleid ter zake
Met redenen omklede motie

4

7

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de uitvoering van het gewijzigde decreet voor het lokaal cultuurbeleid

7

Voorzitter: de heer Dany Vandenbossche

Vraag om uitleg van de heer Dany Vandenbossche tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de exclusiviteitsdeal tussen een tv-zender en een kabelmaatschappij voor de uitzending van het EK voetbal

De heer Dany Vandenbossche: Mijnheer de minister, ik heb even geaarzeld voor ik deze vraag heb ingediend. Ik weet immers dat uw bevoegdheid ter zake niet zo groot is.

Voor het Europees voetbalkampioenschap is er een tijdelijk kanaal in het leven geroepen namelijk VT4 HD. De naam geeft aan dat de wedstrijden in high definition te bekijken zullen zijn. Dat is goed nieuws voor wie een televisietoestel HD-ready televisietoestel heeft. De zaken zitten echter enigszins anders in elkaar dan op het eerste zicht lijkt.

Met het oog op het EK voetbal maken de televisieverkopers reclame voor de aankoop van HD-ready toestellen. Er zou een exclusieve deal zijn afgesloten tussen VT4 en Telenet waardoor alleen klanten van Telenet Digital TV de wedstrijden van het EK in high definition kunnen zien. Het volstaat dus niet om een HD-ready toestel te hebben, men moet ook de juiste netwerkoperator hebben om het voetbal in high definition te kunnen zien.

Wie zich een HD-ready toestel heeft aangeschaft, had wellicht niet ingeschat dat de sector dergelijke exclusieve deals zou sluiten. Zelfs met een HD-ready toestel blijft men dus verstoken van HD-uitzendingen. De keuze die de consument maakt en de macht waarover hij in deze beschikt, is dan ook heel beperkt.

Het gaat hier alleen over Telenet. De hele sector van Interkabel – en dan gaat het over heel wat televisiekijkers – blijft verstoken van HD-uitzendingen. Dat heeft te maken met procedureslagen die zijn uitgevochten tussen Telenet en Belgacom. Vanmorgen stond in de kranten dat Belgacom in beroep het onderspit heeft gedolven en dat ook de schorsing voor de Raad van State is verworpen. Er is echter nog geen uitspraak ten gronde bij de Raad van State.

Mijnheer de minister, is het niet mogelijk om met Telenet en Belgacom te praten over hun onderlinge strijd en de gevolgen daarvan voor de kijkers van Interkabel? Er zijn natuurlijk nog mogelijkheden om juridisch te procederen maar wie wordt daar beter van? Men vecht hier gewoon een concurrentiestrijd uit ten koste van de kabelkijkers.

Mijnheer de minister, wanneer een kabelmaatschappij exclusiviteitsdeals sluit, dan worden de klanten van de andere kabelmaatschappijen gegijzeld. Dat heeft te maken met die strijd tussen Telenet en Belgacom.

Wanneer men werkt met exclusiviteitsdeals voor bepaalde programma's die pas vlak voordien worden bekendgemaakt, dan is het moeilijk of zelfs onmogelijk in te schatten bij welke operator men moet zijn om optimaal gebruik te maken van zijn HD-ready toestel. Er ontstaat een situatie met een versnippering van HD-uitzendingen die exclusief aan bepaalde operatoren zijn gebonden.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van de exclusiviteitsdeal tussen Telenet en VT4? Vindt u dat zulke overeenkomsten kunnen worden afgesloten? Indien niet, wat kunt u daar dan aan doen?

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Ik sluit me aan bij de vraag van de heer Vandenbossche. Wat op het open net wordt getoond, moet voor iedereen toegankelijk zijn. Een betere technische kwaliteit kan natuurlijk een goed verkoopargument zijn, maar het is een argument waar de consument geen zeggenschap over heeft. Hij kan een abonnement afsluiten bij Telenet of Belgacom maar hij kan niet voor elk programma switchen.

Er bestaat een fundamenteel probleem dat niet wordt opgevangen door de huidige regelgeving. Onze regelgeving volgt de technologische ontwikkeling niet snel genoeg. Mijnheer de minister, is het niet wenselijk om dat te reguleren zodat het niet verder ontspoot? Ik bedoel daarmee niet dat we elk technisch voordeel moeten verbieden als een element van concurrentie. Het basispakket moet echter wel breed genoeg zijn. Het zijn net die grote sportevenementen zoals het EK en de Olympische Spelen die de trekkers moeten zijn van de technologische vooruitgang. Met de huidige beperking is het niet stimulerend om HD aan te schaffen.

Er zijn dus twee dimensies. De eerste is een toegankelijkheidsdimensie. Bij de tweede dimensie worden een aantal technische ontwikkelingen beperkt tot een bepaalde doelgroep. Door die als verkoopargument te gebruiken, wordt de doorbraak van een aantal innovaties vertraagd. Daar hebben we niets aan.

Ik deel de zorg van de heer Vandenbossche en ik hoop, mijnheer de minister, dat u daar tot op zekere hoogte paal en perk kunt aan stellen.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, u kaart een belangrijk onderwerp aan. Dit is nieuw. Ik ben op de hoogte van het contract zoals u op de hoogte bent: ik heb dat in de pers vernomen, ik heb geen zicht op het reële contract. Ik weet niet wie welke rechten heeft. Ik sluit niet uit dat het om een gezamenlijke rechtenverwerving gaat van Telenet en SBS.

Ik begrijp uw bekommernis. U bent bezorgd vanuit het belang van de kijker. De consument betaalt voor televisie, heeft een HD-readytoestel, maar kan het EK niet bekijken in die hoogtechnologisch kwaliteit als hij niet geabonneerd is bij Telenet of een van die andere maatschappijen, zoals ik straks zal aantonen. Ik vrees dat we met dit soort evoluties zullen moeten leren leven. Er worden steeds meer exclusiviteitscontracten afgesloten. Tot 2005 hadden we – om het zo te noemen – de strijd tussen de omroepen, de producties. Vanaf 2005 kwam daar de strijd bij tussen de platformen, de distributeurs. Belgacom is toen ontstaan, en daarna TV VLAANDEREN. Die distributeurs zijn natuurlijk grote economische spelers. Men kan dat vergelijken met de macht van de distributeurs in andere sectoren. Zij werken met exclusiviteitscontracten, ook op het vlak van content, wat in feite nog belangrijker is dan de kwaliteit van het beeld. Neem bijvoorbeeld de voetbalrechten. Wie in extenso de matches wil zien, is verplicht naar Belgacom te kijken. Hetzelfde geldt voor belangrijke filmrechten. Wat nieuw is en gereveleerd wordt door de vraag om uitleg, is de exclusiviteit omtrent de techniek, de technologie, de beeldkwaliteit.

Ik deel uw zorgen, daarom heb ik ervoor gezorgd dat dit zich niet kan voordoen met de VRT. Zoals u weet, heb ik dat in de beheersovereenkomst ingeschreven. Daar hebben we vat op. Ik heb in de beheersovereenkomst ingeschreven dat de VRT zich technologieneutraal moet opstellen én dat de VRT zich wat betreft zijn aanbod niet exclusief mag binden aan bepaalde distributeurs. Ik kan dat illustreren met de sportevenementen van de komende zomer. Het EK, voorwerp van de vraag om uitleg, zit bij SBS. De Olympische Spelen en de Ronde van Frankrijk zitten bij de VRT. De VRT biedt deze evenementen aan aan alle platformen. Ze zullen in HD te bekijken zijn op alle platformen die daar klaar voor zijn. Ze worden aangeboden aan Telenet, Interkabel en Belgacom, en die zullen zeker uitzenden. Bovendien worden ze ook aangeboden aan TV VLAANDEREN en Coditel, maar die hebben nog niet gereageerd. Dit is het resultaat van de voorwaarden in de beheersovereenkomst: de Vlaamse kijker zal van deze sportevenementen kunnen genieten in de kwaliteit die de distributeurs kunnen bieden.

Moeten we verder regels opstellen voor de privéomroepen? Ik mag de mediadecreten niet beoordelen, dat doet de media regulator. Rebus sic stantibus ga ik me niet op glad ijs begeven, ik ga niet beweren dat er in onze mediadecreten geen bepalingen zitten die dat verbieden. Ik

zie twee belangrijke zaken: het recht op korte berichtgeving, wat met deze vraag niet aan de orde is, en de lijst van evenementen die in open net moeten komen. Die lijst wordt trouwens door de FIFA aangevochten op Europees niveau. Dat staat in onze mediadecreten. Ik zal nog eens nadenken over uw vragen, mijnheer Caron en mijnheer de voorzitter. Verder denk ik dat het een zaak is van mededinging, want dat zijn privéspelers. Mutatis mutandis kan Belgacom zeggen: ik koop exclusief die voetbalrechten, ik betaal daarvoor, ik distribueer de content. Dit kan alleen maar getoetst worden aan de mededingingsregels. Op het eerste zicht zou ik zeggen dat die niet worden geschonden, tenzij men zou besluiten dat de exclusiviteit marktverstoring werkt. Die kwestie moet daar ten gronde worden beoordeeld. Prima facie is daar op het vlak van regelgeving niets aan te doen.

Wat het EK betreft, kan ik u zeggen dat het plaatje wel genuanceerd is. De uitzendingen van het EK komen analoog en digitaal op Telenet, Interkabel en Coditel. Alle kabelkijkers in Vlaanderen zullen het EK dus kunnen zien. De EK-uitzendingen komen op Belgacom en satelliettelevisie enkel digitaal, dat zijn digitale distributeurs. Ook op die platformen, Belgacom en TV VLAANDEREN, zal men het EK kunnen zien. Men zal HD-kwaliteit hebben bij Telenet.

Ik weet sinds gisteren dat er een uitspraak in beroep is in de zaak Telenet-Belgacom. Ik heb contact opgenomen met Telenet – los van die juridische procedure – heeft Telenet ook de HD-uitzendingen aangeboden aan INDI, aan Interkabel. Dat is nog niet rond, maar men zegt me dat er goede hoop is dat INDI in HD zal uitzenden. Ik heb daar een bedenking bij, mijnheer de voorzitter: zonder de procedure Belgacom versus het contract Telenet/INDI, was dit wellicht wel al rond geweest. Dan zou Telenet de digitale interactieve distributeur geweest zijn op de kabel van Interkabel. Intussen is er een uitspraak. De Raad van State heeft beslist om niet te schorsen. Het hof van beroep heeft gisteren de beslissing in kort geding ongedaan gemaakt met een arrest waarbij alleen nog de procedure ten gronde loopt en die niet schorsend werkt. Ik neem aan dat de onderhandelingen verder zullen gaan.

We moeten als politici allemaal eens nadenken over uw bijkomende vraag. Belgacom is een bedrijf met als meerderheidsaandeelhouder de Belgische staat en tegelijk een beursgenoteerd bedrijf. De Belgische staat of de overheid daar publieke uitspraken over laten doen, vergt volgens mij toch enige reticentie. Dat belet niet dat we daar politiek mee bezig moeten zijn. Mijn idee is, ik heb dat al gezegd en ik denk dat u mijn mening deelt, mijnheer de voorzitter, dat we eigenlijk concurrentie hebben door de twee platformen tegen elkaar te laten spelen. Het is de kabel versus Belgacom versus TV VLAANDEREN en versus, straks, de digitale ether

wat de consument ten goede komt. Nogmaals, dit zal op termijn tot minder exclusiviteitscontracten leiden. Ik weet het niet zeker, maar ik denk dat, één keer die HD-TV breed verspreid is, het nog minder een argument zal zijn. Nu is het nog wel een onderscheidend element. In alle geval, het exclusieve aanbod van content, dat slechts een van de platformen uitzendt, daar gaan we moeten leren mee leven. Dat is een tendens die zich wereldwijd en dus ook in Vlaanderen ontwikkelt. Ik heb aangegeven hoe het EK te zien zal zijn en op welke platformen, en wat de VRT doet als publieke omroep. Ik geloof dat ik daarmee de nuance aangetoond heb.

De heer Dany Vandenbossche: Ik dank u voor uw antwoord. We kunnen moeilijk meer doen dan wat het decreet toelaat. Ik verwachtte dat antwoord ook. Het was eigenlijk de bedoeling dat even te signaleren. Het is echter ook zo dat wie HD-readytelevisietoestellen verkoopt, helemaal niet weet dat programma's alleen maar in HD te zien zijn op VT4 en via Telenet. Ik heb de proef op de som genomen. Ze proberen natuurlijk op de eerste plaats HD-readytelevisietoestellen te verkopen, en het EK vormt daartoe een aanleiding. De consument wordt daar eigenlijk wat beetgenomen, door onwetendheid.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Ik heb een aanvullend vraagje. Als u het antwoord niet weet, is dat helemaal geen probleem. Een aantal buitenlandse zenders bieden programma's in hoge definitie aan. Ik vraag me af of die signalen van dergelijke sportmanifestaties bij ons dan ook in hoge definitie via de kabel, via Belgacom of via TV VLAANDEREN worden doorgeseind. Dat is natuurlijk een belangrijk gegeven. Die buitenlandse markt van de Franse, Duitse en Britse televisie weegt natuurlijk. Ik weet het totaal niet. Of wordt dat gecomprimeerd tot een soort normaal digitaal signaal?

Minister Geert Bourgeois: Ik vrees van niet, maar dat moet nader worden onderzocht. Er zijn er maar enkele. Belgacom heeft een – weliswaar zeer beperkt – pakket van full HD. Dat zal nog wel een tijdje duren. In heel Europa zijn de publieke omroepen dat aan het uitrollen. De VRT zal tegen het einde van het jaar al een aantal zaken in HD in stelling brengen. De VRT verwacht een gelijkaardige evolutie als bij de overgang van zwart-wit naar kleur. Dat zal niet op één dag gebeuren. Het vergt ook heel veel investeringen, die ook bij de VRT bedrijfs-economisch verlopen naargelang de uitrusting afschreven is. Maar, zoals ik hier al een hele tijd geleden heb gezegd, elke investering is uiteraard in HD. Op dit vlak moet ik dus veeleer negatief antwoorden, mijnheer Caron.

De heer Dany Vandenbossche: Ik heb gelezen dat er ook een discussie aan de gang was over de standaard die de VRT zou hanteren. Ik heb ter zake een prachtige uitspraak

gelezen uit de economische sector. Die kwam erop neer dat high definition soms gelijkstaat aan high deficit.

Minister Geert Bourgeois: Daarover kan ik informatie verstrekken. Dat wordt ten eerste betwist door de VRT. Er is inderdaad ter zake een artikel geschreven door een journalist. Daar is een antwoord op gekomen van een professor van de VUB.

De VRT zegt ter zake dat het gaat over een geleidelijke investering. De investeringsinspanning hangt samen met het soort uitzending. Buitenlandse sportevenementen worden sowieso in HD aangeleverd. Dat vergt relatief weinig investeringen, aldus de VRT. Natuurlijk ligt dat anders als het gaat over de programma-aankoop of -toelevering en nog helemaal anders als het gaat over eigen producties, met inbegrip van nabewerking. Daar moet de hele videoketen in HD kunnen functioneren. Daarom gebeurt alles geleidelijk aan. Dat is een evolutie die plaatsheeft. Er zijn nu die eenmalige sportevenementen, zoals de Olympische Spelen. De VRT stelt dat dat niet die duurzame omschakeling is.

De VRT gaat op zijn reguliere kanalen, één en Canvas, beginnen met het uitzenden van HD-producties in de vier genres die de kwaliteitswinst het meest in het oog doen springen: fictie en eigen fictie, sport, kwaliteitsdocumentaires en shows. Wat die standaard, die uitzendnorm betreft, stelt de VRT dat die kritiek geen objectieve basis heeft. Uiteraard is 1080 lijnen 'meer' dan 720, maar dat betekent niet dat de kwaliteit van de uitzendingen in 1080 lijnen beter is. Voor sommige programmagenres is de ene norm beter geschikt dan de andere. Zo leveren voor sportprogramma's 720 lijnen scherpere bewegende beelden. Voor kostuumdrama's of speelfilms geeft 1080 lijnen mooiere, tragere beelden. Men zou het omgekeerde hebben verwacht, namelijk dat meer lijnen beter is voor sport. De VRT stelt echter dat het omgekeerde waar is.

Om uit te maken welk systeem in de Europese context de meeste voordelen biedt, heeft de EBU, de vereniging van Europese omroepen, de voorbije vier jaar diverse vergelijkende studies gedaan. De conclusies luiden: voor scherm diagonalen tot 50 duim en voor een normale kijkafstand, ziet de gemiddelde kijker geen verschil in scherpheid tussen beelden in 720 lijnen en beelden in 1080 lijnen. Om de HD-beelden van de omroep naar de kijker te brengen, moeten ze worden gecomprimeerd tot een lagere bit rate. Uit vergelijkende kijkerstests is gebleken dat bij de bit rates die door kabelmaatschappijen worden gebruikt, namelijk 10 tot 14 megabyte, de subjectieve beeldkwaliteit bij de kijker altijd beter is voor 720 dan voor 1080 lijnen. Om die reden kiezen de meeste Europese openbare omroepen die nog niet in HD begonnen zijn, voor de 720p50-norm. Het gaat onder meer over: de Zwitserse omroep, begonnen in december 2007; de Oostenrijkse omroep,

die begint in de zomer van 2008; SVT uit Zweden, sinds 2006; de Denen; de Noren; de Duitse omroepen ARD en ZDF vanaf 2009; en ten slotte de Nederlandse openbare omroepen. De VRT vindt dat ze zich daar toch wel in goed gezelschap bevindt. Dat is na lange vergelijkende studies gebleken.

De keuze voor 720 lijnen is niet de gemakkelijkste of goedkoopste. Een aantal omroepen zijn willens nillens met 1080 lijnen begonnen, omdat er in Europa niet voor elk element van de keten 720-compatibele apparatuur voorhanden was. Om die reden draait de VRT Witse trouwens ook in 1080 lijnen. Dat de VRT slechts later op het jaar met reguliere HD-uitzendingen begint, is deels ook toe te schrijven aan het laattijdig op de markt komen van alle nodige schakels.

De EBU heeft dus geoordeeld dat na studies 720 lijnen beter lijkt. De reden waarom het hele uitrollen iets later moest beginnen, is dat de hele keten blijkbaar nog niet in 720 lijnen was. In dit debat worden wel eens wat dingen beweerd. Op dat artikel is er inderdaad, zoals ik al zei, reactie gekomen, van de professor van de VUB.

De heer Bart Caron: Het was in De Morgen dat het artikel stond van een journalist, dat later door een professor is weerlegd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Johan Deckmyn tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over het federale initiatief inzake tax shelter voor shows en sportinfrastructuur en de gevolgen ervan voor het Vlaamse beleid ter zake

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mijnheer de minister, uw federale collega, minister van Financiën Reynders, heeft nog niet zo lang geleden laten weten te overwegen het systeem van de tax shelter uit te breiden tot culturele evenementen of tot constructies van sportinfrastructuur. Voor culturele evenementen verwees hij onder meer naar Cirque du Soleil en dergelijke evenementen. Die zouden ook onder het systeem van de tax shelter worden geplaatst. Voor sportinfrastructuur verwees hij expliciet naar infrastructuur die in het kader van het WK voetbal in 2018 zou worden gebouwd.

Minister Reynders stelde binnenkort een voorstel te zullen doen aan de federale regering en dat voorstel nadien ter stemming te zullen voorleggen aan het federale parlement.

Minister Bert Anciaux: Dat is aankondigingscultuur.

De heer Johan Deckmyn: Uiteraard, maar als we zoiets horen, willen we er zeker van zijn dat het een grond van waarheid bevat.

In het kader van dit initiatief heeft minister Reynders contact gehad met Europees commissaris voor Cultuur Viviane Reding. Dat was geen aankondigingsbeleid. Dat contact is er wel degelijk geweest. Op Europees vlak zou er geen bezwaar zijn tegen de uitbreiding van de tax shelter, zoals voorgesteld door minister Reynders.

Ook andere culturele initiatieven, zoals onder meer het toelaten van de verspreiding van bioscoopcheques door bedrijven, werden tegelijkertijd gelanceerd.

Mijnheer de minister, ik richt me tot u omdat dergelijke initiatieven toch voor een groot deel het beleid doorkruisen dat u als Vlaamse minister van Cultuur en Sport wilt voeren. Ik wil verwijzen naar de discussie over het voetbalstadion van Club Brugge. Ik zal dat nu niet voort uitspitten. Dat hebben we onlangs al eens gedaan, naar aanleiding van de actuele vragen. Tijdens die discussie werd er gesteld, ook in de kranten, dat daarvoor veel goodwill en vooral veel creativiteit nodig is.

Ik denk dat minister Reynders nu al wat creatief bezig is. In een krantenartikel staat specifiek ten aanzien van de sportinfrastructuur: “De overheid kan ook fiscaal mee steunen door een tax shelter voor investeringen in sportinfrastructuur op poten te zetten.” Wat verder staat er: “De budgettaire impact van een tax shelter voor investeringen in sportinfrastructuur is aanzienlijk.” Die pistes worden federaal heel sterk bewandeld.

Heeft federaal minister Reynders, naast contact met de bevoegde Europese commissaris ter zake, ook contact opgenomen met u, mijnheer de minister? Zo ja, wat waren de resultaten van die gesprekken? In welke mate doorkruisen de initiatieven van de federale minister het Vlaamse beleid ter zake? Welke maatregelen hebt u reeds genomen om het beleid ter zake zelf aan te sturen?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Vooreerst een rechtzetting: Europees commissaris Reding is niet bevoegd voor cultuur maar voor de audiovisuele sector.

Geachte leden, de huidige tax shelter is, zoals zonder twijfel bekend, een federale fiscale stimulans om de productie van audiovisuele en cinematografische werken aan te moedigen. Een vennootschap die in een audiovisuele productie investeert, kan een vrijstelling krijgen van haar belastbare gereserveerde winst ten belope van 150 percent van de productiekosten. Deze maatregel kwam er na lange onderhandelingen door en met de audiovisuele sector en de FOD Financiën.

Men heeft hierbij geleerd uit de voorbeelden in het buitenland en geprobeerd om een goede tax shelter uit te bouwen, toegespitst op de eigenheden van onze audiovisuele sector en rekening houdend met voorbeelden van misbruiken in het buitenland, waardoor de maatregelen daar werden gereduceerd of zelfs werden afgeschaft. Het spreekt voor zich dat een transparante toepassing voor alle partijen van cruciaal belang is en blijft.

Sta mij toe de implicaties van een mogelijke uitbreiding van dit systeem afzonderlijk te bespreken, respectievelijk voor wat betreft culturele evenementen en sportinfrastructuur. Ik begin met de audiovisuele wereld en de culturele evenementen. Wat betreft het zogenaamde doorkruisen van het Vlaamse filmbeleid door de federale tax shelter, wil ik beklemtonen dat dit neerkomt op de dingen op hun kop zetten. Er is jarenlang, om niet te zeggen decennialang, vanuit de sector gepleit voor het introduceren van een fiscale stimuleringsmaatregel, en wanneer die er dan eindelijk is, dan betekent dat ongetwijfeld een versterking voor het hele veld en een essentiële uitbreiding van de financieringsmogelijkheden. Het zou wel beter zijn dat het door de Vlaamse Gemeenschap rechtstreeks zou gebeuren, daarover ben ik het met u eens.

In zowat alle Europese landen bestaan naast federale ook regionale fondsen en bestaan naast culturele ook fiscale en economische steunmaatregelen. Het voorstellen alsof deze initiatieven elkaar voor de voeten dreigen te lopen, staat in dit geval ver af van de werkelijkheid. Om de filmsector evenwichtig te ontwikkelen is een veelheid aan initiatieven nodig gezien de complexiteit van het productie- en exploitatieproces en de daaraan gerelateerde maatschappelijke en economische effecten. Dat deze initiatieven elkaar moeten aanvullen en versterken, is een vanzelfsprekendheid, maar aangezien aan de invoering van de tax shelter jarenlange onderhandelingen zijn voorafgegaan op politiek niveau, maar ook tussen en met sectorvertegenwoordigers, zijn deze coherentie en complementariteit absoluut verzekerd.

Mijnheer Deckmyn, in dit geval is er echt een goed overleg geweest. Het is een feit dat we dat niet altijd kunnen zeggen, daar doelt u natuurlijk op. Ik begrijp dat. In dit geval gaat het om een instrument dat tot meerdere eer en glorie van de sector strekt.

Daarnaast beschikt Vlaanderen sinds einde 2006 over een investeringsfonds voor cultuurgebonden activiteiten en ondernemingen, met name CultuurInvest. CultuurInvest werd opgericht omwille van het gebrek aan private investeringen in de culturele industrie. CultuurInvest kan investeren in onder meer de volgende sectoren: nieuwe media en computergames, de audiovisuele sector en digitale vormgeving, de muziekindustrie en het concertwezen, design en designermode, gedrukte media en grafische vormgeving, uitgeverijen en boekhandels, musical en podiumkunsten en ten slotte distributie

binnen de beeldende kunsten. Deze lijst is representatief maar niet limitatief.

CultuurInvest verstrekt leningen aan, en neemt participaties in ondernemingen. Zo kunnen projecten met een beperkte looptijd gefinancierd worden via kortetermijnleningen, een zogenaamde projectfinanciering. Daarnaast kan CultuurInvest achtergestelde leningen verschaffen voor een langere termijn. De leningen worden steeds verstrekt aan ondernemingen, nooit aan natuurlijke personen. CultuurInvest vraagt geen persoonlijke borgen aan de ondernemers waardoor het instrument duidelijk verschilt van een bancaire lening of een tax shelter. Naast leningen kan CultuurInvest participeren in het kapitaal van de ondernemingen. Dat kan echter alleen via kapitaalsverhogingen. Beide financieringsinstrumenten zijn erop gericht om meer zuurstof te verlenen aan de culturele ondernemers en zo meer mogelijkheden te creëren.

De oprichting van CultuurInvest staat los van de federale fiscale maatregel en het is niet de bedoeling deze twee maatregelen elkaar te laten doorkruisen. CultuurInvest moet worden gezien als een bijkomende maatregel vanuit de Vlaamse overheid die gestoeld is op een relevante vraag en een grondige terreinanalyse.

Ik kom tot de sportinfrastructuur. De uitbreiding van de tax shelter naar sportinfrastructuur doorkruist geenszins het Vlaams sportinfrastructuurplan, dat uitgaat van publiek-private samenwerking (pps). Het huidige sportinfrastructuurplan biedt ten opzichte van het systeem van de tax shelter een extra toegevoegde waarde door enerzijds bijkomende dienstverlening en anderzijds adequate risicoverdeling tussen overheid en privé. Laat mij dit even toelichten.

Wat betreft de bijkomende dienstverlening stimuleert de tax shelter enkel de financiering: een maatschappij investeert eenmalig bij aanvang financiële middelen in ruil voor een aftrek in de vennootschapsbelasting. Het Vlaamse sportinfrastructuurplan faciliteert echter niet alleen de financiering, maar waarborgt tevens een bijkomende dienstverlening zoals onderhoud en management en dit voor de duur van het contract tussen de private partner, namelijk het special purpose vehicle (SPV) en de gemeente. Het zorgt dus voor een ruimer en langer durend engagement van de private partner.

Het tweede punt is de adequate risicospreiding. De pps-benadering van het Vlaamse sportinfrastructuurplan zorgt ervoor dat de risico's gelegd worden bij diegene die ze het best kan dragen. Aangezien de tax shelter enkel een financieringsmogelijkheid biedt, zal bij gebruik van de tax shelter de opdracht zelf nog steeds op klassieke wijze worden uitgevoerd. De risico's van laattijdige oplevering zijn dus nog steeds voor rekening van de overheid of van de gebruiker van, in

dit geval, de sportinfrastructuur. Bij pps is het echter de private partner die dit risico draagt, aangezien vertraging van oplevering ook resulteert in latere betaling van de beschikbaarheidsvergoeding en dus ook een lager eindrendement. Ook het beschikbaarheidsrisico ligt bij pps bij de private partner, wat bij een klassieke investering niet het geval is.

Een pps-constructie straft gebrekkige beschikbaarheid af, aangezien er slechts jaarlijks en afhankelijk van het nakomen van de outputspecificaties wordt betaald. Bij klassieke investeringen vervalt de kwaliteitsgarantie omdat het volledige investeringsbedrag ineens en eenmalig bij oplevering werd betaald. Dit alles neemt niet weg dat de tax shelter mogelijkheden biedt, maar dan moet wel terdege rekening gehouden worden met de specifieke kenmerken van de realisatie sportinfrastructuur.

Concluderend kan ik stellen dat mogelijke initiatieven voor uitbreiding van het systeem het Vlaamse beleid inzake cultuur en sport niet doorkruisen. Bestaande projecten, zoals CultuurInvest en het Vlaamse Sportinfrastructuurplan, en nieuwe taxsheltermaatregelen kunnen perfect naast elkaar lopen. Dat neemt niet weg dat meteen een aantal kritische bedenkingen kunnen worden geformuleerd. Ik som ze even op.

Een: een uitbreiding van de fiscale tax shelter kan een goed idee lijken maar houdt ook gevaren in. Als het over investerende bedrijven gaat met interesse voor sport en niet voor film, is er wellicht geen probleem. In het omgekeerde geval worden de verschillende kunstdisciplines en sport op dit vlak concurrenten. Twee: de productie van films moet grotendeels in het binnenland gebeuren. Het lijkt weinig realistisch om dit ook toe te passen bij de selectie van aannemers voor sportinfrastructuur. Zo niet gaat veel buitenlandse expertise verloren.

Drie: de ervaring uit andere landen leert ons dat tax shelters meestal geen lang leven beschoren zijn omwille van de mogelijke misbruiken. Voorlopig houdt de tax shelter voor film goed stand, maar het blijft fragiel. Het opentrekken naar andere sectoren – die wel de voordelen zien, maar vaak geen kennis hebben van de nadelen en gevaren – kan de situatie alleen maar complexer en labieler maken. Het is wellicht van groot belang dat de criteria voor andere domeinen heel specifiek worden opgesteld op maat van hun toepassingsveld en duidelijk worden afgelijnd tegenover de tax shelter voor audiovisuele projecten.

Vier: gezien de recente ontwikkelingen op het vlak van gaming – denk maar aan de studie “Jongeren en gaming, ze krijgen er niet genoeg van” en de hoorzitting in het Vlaams Parlement – lijkt het aangewezen de discussie rond tax shelter verder open te trekken naar andere domeinen. Een van de centrale aanbevelingen ter ondersteuning van de gamesindustrie in Vlaanderen is trouwens de aanpassing van de tax shelter. Ik citeer uit het

rapport: “Verbeter het investeringsklimaat voor games door bijvoorbeeld de 20 percent tax shelter voor gameontwikkelaars ook in Vlaanderen (België) toe te passen.” Een ander citaat: “De tax shelter is een belastingmaatregel voor de game-industrie die op 13 december 2007 werd goedgekeurd door de Europese Commissie met als argument dat videogames een cultuurproduct zijn en als dusdanig moeten ondersteund worden. Producenten van videogames kunnen tot 20 percent belastingvermindering krijgen op de loonkosten met een maximum van 3 miljoen euro. De Franse regering past deze maatregel reeds toe.” Dat stond vandaag trouwens in de krant.

Ten slotte, om terug te komen op het eerste deel van uw vraag of er nog contacten geweest zijn tussen minister Reynders en mezelf over dit specifieke thema, kan ik stellen dat dit tot op heden niet aan de orde was. Het spreekt voor zich dat ik alert blijf voor nieuwe ideeën en afspraken op het vlak van de uitbreiding van de tax shelter of het eventueel optrekken van het bedrag aan fiscale vrijstelling. Het is zonder meer duidelijk dat de laatste jaren deze fiscale maatregel tot het succes in onze filmsector heeft bijgedragen; vanzelfsprekend wil ik dat zo houden. Met sterke initiatieven en actoren zoals het Vlaams Sportinfrastructuurplan, CultuurInvest en het VAF weet ik mij verzekerd van de nodige garanties dat dit ook zal gebeuren.

De voorzitter: De heer Deckmyn heeft het woord.

De heer Johan Deckmyn: Ik dank u voor het uitgebreide antwoord. De tax shelter is een federale stimulans die na lange onderhandelingen is uitgewerkt om de mediasector te stimuleren. Vandaag pleit de federale minister voor een bredere toepassing. Ik zeg niet dat dit uw mediabeleid doorkruist.

Minister Bert Anciaux: Het gaat over het audiovisuele beleid.

De heer Johan Deckmyn: Ik had het vooral over culturele evenementen, en audiovisuele initiatieven zijn daar een onderdeel van. Ik heb ook verwezen naar uw sportinfrastructuurbeleid. Uw tegenwerpingen inzake media zijn mijns inziens niet echt ter zake.

Minister Bert Anciaux: Ik wou enkel zeggen dat ik niet bevoegd ben voor het mediabeleid, maar wel voor het audiovisuele beleid.

De heer Johan Deckmyn: In mijn vraag gaat het vooral over de culturele initiatieven, en ook over initiatieven inzake sportinfrastructuur. CultuurInvest is in het voorstel tot uitbreiding van minister Reynders een alternatief voor de tax shelter. U zegt dat het federale initiatief uw beleid niet doorkruist. Dat klopt ten dele, want het voorstel behelst een uitbreiding. U zegt wel dat u op voorhand niet bent geïnformeerd. Dat is nogal

pijnlijk, want er worden initiatieven genomen inzake uw beleidsdomein.

U zegt zelf dat de tax shelter gevaren inhoudt. Bijgevolg is het toch heel belangrijk dat u goed overlegt met uw federale collega. Dat is jammer genoeg niet het geval. Ik stel daarom voor dat u contact met hem opneemt. U zou hem er kunnen op wijzen dat er een Vlaams sport- en cultuurbeleid wordt gevoerd, en dat het van enige beleefdheid zou getuigen als hij de bevoegde Vlaamse minister van zijn initiatieven op de hoogte brengt.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voor de volledigheid wil ik melden dat een federale collega, de heer Hendrik Bogaert, hierover een wetsvoorstel heeft uitgewerkt. Daarin wordt de uitbreiding van de regeling, ook voor de gaming, aangepakt.

De heer Dany Vandenbossche: Op federaal niveau zijn er vijf of zes wetsvoorstellen ingediend. Als ik me niet vergis, is de laatste er eentje van de heer De Potter. Hij pakt de fiscale vrijstelling aan. Ik raad u aan die eens door te lezen.

De heer Paul Delva: Dat is zo: die van heer De Potter gaat over de fiscale vrijstelling, die van de heer Bogaert over de tax shelter.

Minister Bert Anciaux: Wat mij betreft, mag men op het federale niveau initiatieven nemen die mijn cultuurbeleid ondersteunen. Het is natuurlijk niet heel normaal dat dit gebeurt. Het zou veel beter zijn als alle instrumenten op dat vlak in Vlaamse handen zouden zijn. Wat betreft de gesprekken met de federale minister die bevoegd is voor Financiën en Begroting, wil ik eraan herinneren dat in het verleden de gesprekken over de invoering van de tax shelter

vanzelfsprekend wél zijn gevoerd. Ik veronderstel dat men vandaag op het federale niveau andere zorgen heeft? *(Gelach)*

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door de heer Deckmyn werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de uitvoering van het gewijzigde decreet voor het lokaal cultuurbeleid

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in december van verleden jaar en in het begin van dit jaar stelde ik u al twee vragen om uitleg over de uitvoering van het gewijzigde decreet voor het lokaal cultuurbeleid. Mijn nieuwe vraag vandaag ligt in het verlengde van de twee vorige vragen.

Naar aanleiding van een onduidelijkheid over de uitvoering van artikel 30bis, over de regeling voor de convenanten met de A-cultuurcentra voor bijzondere projecten, stelde ik u op 13 december vorig jaar een vraag. Op basis van die vraag, of toch na die vraag, werden de data in het uitvoeringsbesluit aangepast: de deadline voor het indienen van een subsidieaanvraag werd verschoven naar 29 februari en het overmaken van de conclusies van de minister na het overleg met de gemeenten over hun subsidieaanvraag, werd verschoven naar midden maart 2008.

Ik heb vooral het volgende onthouden uit uw antwoord op mijn vraag van midden december: “Het is juist dat de gemeenten met een cultuurcentrum van categorie A voor 29 februari de aanvraag voor aanvullende subsidies moeten indienen. Er resten nog twee weken om de gemeenten op de hoogte te brengen van de beslissing die op basis van hun aanvraag is genomen. In de veronderstelling dat alle gemeenten een bijkomende aanvraag indienen, lijkt het me correct hier een aantal principes af te spreken. Zo moet buiten de verhoogde subsidie die deel uitmaakt van het basisbudget, een evenredigheid van gelijke verhoging worden ingebouwd. De andere zaken moeten worden bekeken in functie van de aanvragen die worden ingediend.”

En u zei ook nog: “Wij hebben de basissubsidie verhoogd met iets meer dan 30.000 euro. Het lijkt mij logisch dat een deel van de verhogingen lineair toegevoegd worden en dat men dan ook kijkt naar de concrete projecten die ingediend worden. Ik ga ervan uit dat alle centra projecten gaan indienen. Maar dat is een voorbarige veronderstelling.”

Na ons gesprek hierover in de commissie concludeerde ik dat de aanvragen die ten laatste op 29 februari ingediend zouden worden, op hun inhoud beoordeeld zouden worden, dat u daarna, zoals voorzien in het besluit, een overleg zou organiseren met de gemeenten die een aanvraag hebben ingediend ter bespreking van de ingediende projecten, en dat u op basis van die gesprekken voor 15 maart zou meedelen wat de conclusies van dit overleg waren.

Ik was dan ook wat verbaasd toen ik kennis nam van uw beslissing. U stuurde op 18 maart een e-mail naar de betrokken cultuurcentra en u stelde: “Alle gemeenten met een cultuurcentrum in categorie A dienden tijdig projecten in die beantwoorden aan één of meerdere van de in het decreet gestelde prioriteiten.” En u stelde ook dat op basis van de ingediende projecten, alle gemeenten met een cultuurcentrum in categorie A, in aanmerking komen voor het afsluiten van een convenant. U maakte de optelsom van alle ingediende projecten en u kwam uit op 3.378.134 euro per jaar. U stelde dat dit een veelvoud is van het beschikbare bedrag.

U zei daarbij: “Er zijn onvoldoende kwalitatieve verschillen om op basis van de ingediende dossiers een beperkt aantal projecten te selecteren voor honorering. Het lokale bestuursniveau is trouwens het best geschikt om binnen de vele projecten eigen prioriteiten voor te stellen. Ook het aangevraagde bedrag per dossier kan niet in aanmerking worden genomen om tot een pro rata verdeling te komen, omdat er te veel verscheidenheid blijkt op het vlak van detaillering en raming.”

En dus stelt u: “Voor de verdeling van het beschikbare krediet hanteert de minister dan ook volgend uitgangspunt: elke aanvragende gemeente kan aanspraak maken op een jaarlijks bedrag van minstens 40.000 euro en het resterende bedrag wordt daarbovenop evenredig verdeeld tussen alle gemeenten rekening houdend met de respectievelijke bevolkingscijfers. De bevolkingscijfers zijn een officieel gegeven dat verwijst naar het lokale niveau waar twee van de drie prioriteiten mee verbonden zijn.”

Ik stelde u daarover graag de volgende vragen. Wanneer werd de aangepaste timing met betrekking tot de uitvoering van artikel 30bis meegedeeld aan de betrokken gemeenten? We hebben in de commissie in de maand december besproken dat de deadline verschoven zou worden naar 29 februari, maar ik vroeg mij af wanneer dat aan de betrokken actoren werd meegedeeld.

Hebt u, zoals wordt voorzien in het besluit, begin maart, nadat de aanvragen ingediend werden door de betrokken actoren, een overleg met hen gehad ter bespreking van de ingediende projecten? Zo ja, hoe zijn die gesprekken verlopen en wat waren de belangrijkste conclusies ervan? Zo neen, waarom was er geen overleg? Ik vraag me in dat geval af of de beslissing van 14 maart wel rechtsgeldig is, een beslissing zonder voorafgaand overleg strookt immers niet met het besluit ter zake.

In uw motivering voor de verdeling van de subsidies, zegt u dat de objectieve bevolkingscijfers een van de criteria zijn, en dus niet de kwaliteit van de ingediende projecten als such. Wanneer u de bevolkingscijfers als criterium neemt, vraag ik me af of u daarmee de argumentatie van de tegenstanders van dergelijke sectorale lokale decreten niet overneemt, want zij pleiten voor de overheveling van

het budget van het decreet naar het Gemeentefonds, waar het dan op basis van de bevolkingscijfers wordt verdeeld, met als gevolg dat het de gemeenten zelf zijn die hun prioriteiten kunnen bepalen.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Delva, naar aanleiding van de vraag met betrekking tot de uitvoering van het decreet Lokaal Cultuurbeleid, kan ik het volgende meedelen.

In januari 2008 werden de gemeenten en de cultuurcentra in categorie A, zowel per brief als per mail formeel aangeschreven om vóór 29 februari 2008 een aanvraag in te dienen voor de bijkomende subsidie, conform de timing bepaald in het gewijzigde uitvoeringsbesluit. Ter ondersteuning bij het opmaken van een projectaanvraag, werd een sjabloon voor een projectaanvraag door de administratie uitgewerkt.

Naar aanleiding van de wijziging van het decreet Lokaal Cultuurbeleid op 13 juli 2007 en vooruitlopend op de wijziging van het uitvoeringsbesluit van 7 december 2007, vond er in de loop van 2007 met elke gemeente met een cultuurcentrum uit de categorie A, een overleg plaats met het kabinet en/of de administratie. Op de agenda stond een toelichting van het gewijzigde decreet, vooral van de wijziging van het decreet met het oog op het aanvragen van bijkomende subsidie voor de cultuurcentra in categorie A, en een eerste bespreking van een mogelijke invulling van projecten door het cultuurcentrum.

Zowel nieuwe projecten als het verder uitwerken en verdiepen van reeds bestaande initiatieven, kwamen tijdens het overleg aan bod. Tussen haakjes: dit waren over het algemeen zeer boeiende gesprekken, waarin de dynamiek van vele centra duidelijk aan het licht kwam. Bovendien, en dat charmeerde mij nog meer, konden we vaststellen dat de betrokken gemeentebesturen bereid waren ten volle in te zetten op de drie participatiedoelstellingen die we in het decreet formuleerden: het bereiken van een nieuw publiek, het verruimen van het aanbod van door de Vlaamse overheid gesubsidieerde en ondersteunende gezelschappen, en het ondersteunen en toegankelijk maken van het aanbod van lokale gezelschappen en verenigingen.

We kregen bevestiging dat dit terechte prioriteiten waren en dat we hiermee inspeelden op tendensen die al langer aanwezig waren. Zo konden we via deze bijzondere regeling gemeenschappelijke afspraken maken om ter plekke nieuwe sporen te verkennen of om reeds bestaande succesvolle experimenten ten volle verder uit te werken. Tijdens deze overlegmomenten werden telkens concrete sporen verkend en besproken.

De gemeenten werden er in januari op geattendeerd dat projecten die op het overleg met het kabinet en de

administratie in de loop van 2007 aan bod kwamen, als projectvoorstel konden worden ingediend.

Alle gemeenten met een cultuurcentrum in categorie A dienden voor 29 februari 2008 een projectaanvraag in. Uit de aanvragen bleek uiteraard dat vrijwel alle projectvoorstellen besproken werden op en het resultaat waren van de eerdere overlegmomenten in 2007 met het kabinet en/of de administratie. Bovendien waren er zowel op initiatief van de administratie als van het cultuurcentrum of de stad, bijkomende momenten van overleg om op basis van het ingediende dossier op vragen of bedenkingen in te gaan of bepaalde aspecten te verduidelijken, zowel mondeling, telefonisch als per mail, tijdens de eerste twee weken van maart 2008. Het decreet en het uitvoeringsbesluit gaan in dit verband terecht uit van een dialoogprincipe.

De dialoog startte dus al in de zomer van 2007 en werd tot op het moment van de beslissing voortdurend in stand gehouden. Er waren contacten voor en na het indienen van het dossier. Dit sluit aan bij de normale beleidsvoering die wij beogen tussen volwassen partners die in de praktijk dicht bij elkaar staan.

De administratie heeft de ingediende projecten wel degelijk inhoudelijk geëvalueerd. Alle projecten sloten aan bij de drie prioriteiten bepaald in het decreet en waren inhoudelijk vergelijkbaar. De conclusie was dat er onvoldoende kwalitatieve verschillen waren om op basis van de ingediende dossiers projecten inhoudelijk te selecteren. Gelet op het beschikbare subsidiebedrag en het veelvoud daarvan dat werd geraamd als kostprijs voor de uitvoering van de ingediende projecten, moest er een keuze worden gemaakt.

Het uitgangspunt was dat de gemeente de projecten die in het convenant zouden worden opgenomen, prioritair zou realiseren met een bijkomende subsidie van het Vlaamse niveau. Het ligt voor de hand dat het lokale niveau dit het best kan inschatten. Er werd dan ook aan de gemeente gevraagd om zelf keuzes te maken, uiteraard binnen de prioriteiten die het decreet vooropstelt. Dit betekent absoluut niet dat de gemeente een vrijeleide krijgt. De gemeente moet jaarlijks een verantwoordingsnota indienen waarbij zowel inspannings- als resultaatverbintenissen moeten worden beschreven. Op basis van de verantwoordingsnota kan de administratie aanbevelingen formuleren. Als de aanbevelingen niet worden opgevolgd, kan de subsidie geheel of gedeeltelijk worden opgeschort.

Op 14 maart 2008 werden de gemeenten op de hoogte gebracht van het bedrag van de bijkomende subsidie voor het cultuurcentrum en de motivering daarvan. Op 28 maart 2008 werd een ontwerp van convenant opgestuurd naar de betrokken gemeente, met de mededeling dat het de bedoeling is om het convenant in gemeenschappelijk overleg te finaliseren.

Alle gemeenten stuurden het convenant, met als bijlage de projectbeschrijvingen, terug binnen de afgesproken termijn. De Inspectie van Financiën gaf een positief advies voor de uitvoering van de convenanten.

Mijnheer Delva, uw vraag over dezelfde problematiek in december 2007, en deze vraag illustreren het spanningsveld waarbinnen het beleid ten aanzien van de cultuurcentra zich bevindt. De twee uitersten in dit spanningsveld zijn enerzijds de loutere objectivering en anderzijds het maatwerk. Iedereen weet dat destijds, bij de variabele subsidie, een sterke klemtoon op objectivering werd gelegd. De uitvoering hiervan werd gecontesteerd. Eigenlijk is het de intentie om op basis van degelijke dossiers en contextanalyses, vanaf de volgende bestuursperiode te voorzien in een gevarieerdere vorm van ondersteuning voor de cultuurcentra, zowel inhoudelijk als budgettair.

Ik ben ervan overtuigd dat dit zeker voor de A-centra een juist toekomstbeeld is. Ik besef dat dit degelijk moet worden voorbereid, vooral omdat bij sommige cultuurcentra nog veel koudwatervrees heerst en omdat ik voel dat de competitiegeest tussen sommige centra allesbehalve heilzaam is.

Het decreet op het lokaal cultuurbeleid heeft een planmatige inplanting van de cultuurcentra georganiseerd, met de bedoeling er een breed netwerk van te maken dat een sterk, gezamenlijk verhaal voor Vlaanderen en Brussel invult, maar op de eerste plaats, op maat van de regio, een belangrijk lokaal draagvlak nastreeft.

Wat mij betreft, is de procedure in dit decreet een overgangsfase tussen een blinde, afgevlakte enveloppen-subsidiëring die geen rekening houdt met lokale en regionale verschillen, en een toekomstgerichte relatie tussen steden en de Vlaamse overheid waarbij ook voor de cultuurcentra afspraken op maat worden gemaakt. Dat heeft niets te maken met het verdelen van de 'schaarste'.

Sinds het jaar voordat het decreet Lokaal Cultuurbeleid van start ging, kent de deelsector van de A-centra ruim een verdubbeling van zijn subsidies: van 1.960.000 euro in 2001 naar 4.275.000 euro dit jaar. Bovendien kunnen de gemeenten voor hun centra ook dossiers indienen op andere decreten zoals het Kunstendecreet.

Deze tussenstap, de huidige praktijk, negeert dus absoluut niet de sterke rol die de Vlaamse overheid moet blijven spelen in de ondersteuning van het lokaal cultuurbeleid, integendeel. 2007 was bij mijn weten het eerste jaar waarin de steden en de Vlaamse overheid samen rond de tafel zaten om op strategisch niveau een aantal afspraken te maken over het lokaal cultuurbeleid, en meer in het bijzonder de cultuurcentra.

Eigenlijk bevat deze convenantenregeling al de kiemen voor een toekomstgerichte vorm van overleg. De

Vlaamse overheid biedt een kader aan dat bestaat uit een aantal prioriteiten die op Vlaams niveau worden vooropgesteld. Binnen dit kader formuleren de gemeentebesturen voor hun cultuurcentra een aantal prioriteiten. Als deze twee invalshoeken elkaar voldoende vinden, hoeft de Vlaamse overheid zich niet als schoonvader of -moeder te gedragen. Vanaf dan is er sprake van een gezamenlijk project.

Als er voor een cultuurcentrum te veel interessante en correcte initiatieven voor te veel geld worden ingediend, moet ik dan zelf aangeven waar men binnen de stad op de eerste plaats voor moet kiezen? Zou dat geen terecht verwijt van overdreven centralisme oproepen? Of, zoals de CD&V-fractie bij de bespreking van dit wijzigingsdecreet ook aangaf: “De convenanten mikken op contractualisering en responsabilisering. De fractie vraagt al langer om dit soort maatwerk. Het proces moet alle kansen krijgen.” Ik sluit me daar volledig bij aan.

Tussen droom en daad stuiten we wel eens op bezwaren. Ook de belangenverdediger, de Vereniging Vlaamse Cultuur- en Gemeenschapscentra, merkt in de praktijk dat het steeds moeilijker wordt om de verschillende meningen die daar bij de A-centra over leven, met elkaar te verzoenen. Dit is inderdaad geen eenvoudig debat. Dat leidt bij sommigen tot een tactiek waarbij tientallen e-mails en telefoons de ronde doen om toch maar de minste eventuele uitschuiver in de procedures te ontdekken. Dat gebeurt zelfs in die mate dat sommige verantwoordelijken van cultuurcentra en burgemeesters de bemoeienissen vanuit het Vlaamse niveau meer dan beu zijn.

Het gevaar bestaat inderdaad dat de stevige cultuurcentra door dit soort aanpak ook mee het slachtoffer dreigen te worden van de perceptie van een enigszins verkrampde en zich op procedures blind sturende sector. En dat is, en daarin ben ik heel duidelijk, allesbehalve de realiteit bij de meeste centra en hun betrokken gemeentebesturen. Ik wilde binnen de gegeven context dan ook een combinatie maken van een eerder voorzichtige budgettaire beslissing waarin een grote mate van objectivering werd nagestreefd met een concrete inhoudelijke invulling van de convenanten waarmee een orgelpunt werd gezet op het interessante proces dat we met de steden en centra mochten afleggen. Ik heb daarin gekozen voor een belangrijke mate van responsabilisering van de steden en centra. Ik heb het gevoel dat deze beslissing op het terrein wordt gerespecteerd.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Ik dank u voor uw uitgebreid antwoord, mijnheer de minister. U gaf een interessante bespiegeling aan het einde. U bent al heel lang een groot voorstander van zo veel mogelijk maatwerk inzake subsidiëring, maar natuurlijk op basis van dialoog en na overleg.

Volgens mijn informatie maakte u de datum van de nieuwe deadline bij de cultuurcentra bekend op 31 januari 2008. Er zit dus anderhalve maand tussen de beslissing om de deadline te verleggen en de communicatie daarvan aan de betrokken actoren. Bijgevolg hadden de centra minder dan één maand tijd om een nieuw dossier in te dienen. Eerlijk gezegd begrijp ik dat niet. Het werd midden december in de commissie behandeld. Waarom duurt het zes weken vóór de betrokkenen worden ingelicht? Ik zie daar geen reden voor. Is het vergetelheid? Het getuigt van weinig respect voor de sector.

Er is geen overleg geweest in de eerste twee weken van maart, maar er was veel overleg in 2007. Dat klopt. Ik heb uit diverse bronnen vernomen dat men wel overleg verwachtte om de projecten te kunnen verdedigen, om te kunnen argumenteren, om te praten over het ingediende dossier. Dat overleg is er niet gekomen. Bij sommige centra laat dat een wrange nasmaak achter. Men heeft daar verwachtingen gecreëerd die men jammer genoeg niet helemaal heeft kunnen inlossen.

Ik kan uw interessante bespiegelingen bij de verdeling van het budget grotendeels volgen. De centra die een project indienden, hoopten op de merites daarvan te worden beoordeeld. Dat staat ook zo in het uitvoeringsbesluit. Maar nu werden de plannen via een totaal objectief criterium beoordeeld. De goede plannen worden daardoor onvoldoende beloond. Er wordt geen diversificatie gemaakt tussen sterke en minder sterke plannen.

De meeste centra zijn tevreden omdat het budget gestegen is. Dat is een pluim die u op uw hoed kunt steken. Dat is een grote verdienste van u. De wijze waarop de verdeling van dat bijkomende budget gebeurt, daar heb ik het wat moeilijk mee.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: U geeft opnieuw – het is niet de eerste keer – de indruk dat de informatie die ik geef, niet strookt met de waarheid. Ik vind dat bedenkelijk. Ik heb daar serieuze problemen mee.

Als ik zeg “in januari” zou het wel kunnen dat iemand de boodschap ontvangt op 31 januari. Dat is mogelijk. Ik heb niet het tegendeel beweerd. Doen alsof alle mededelingen pas op de laatste dag aankomen, dat is incorrect.

Alles is in overleg en voortdurende dialoog gebeurd. Ik weet niet waar u het haalt dat er in de eerste twee weken van maart geen overleg meer is geweest. Ofwel moet ik noteren dat u zegt dat ik lieg. Nogmaals: bovendien waren er zowel op initiatief van de administratie als van de cultuurcentra of steden, bijkomende momenten van overleg om op basis van het ingediende

dossier op vragen of bedenkingen in te gaan of bepaalde aspecten te verduidelijken, zowel mondeling, telefonisch als per mail, tijdens de eerste twee weken van maart 2008. En u zegt dat er net in die twee weken geen overleg is geweest. Ik zeg dat het er net in die twee weken ook is geweest. Het is in voortdurend overleg gebeurd.

Tijdens dat overleg zijn we samen tot voorstellen gekomen, en hebben we ontdekt dat de totale beschikbare enveloppe veel kleiner was dan de gevraagde enveloppe. We hadden toen twee mogelijkheden. Dat heb ik in mijn antwoord al uitgelegd. We moesten nu eenmaal een keuze maken. Als we ervan uitgaan dat al die aanvragen kwaliteitsvol zijn – en het zou vrij idioot zijn om dat niet te doen want ze zijn in overleg tot stand gekomen –, kunnen we beter een objectieve keuze maken. We kunnen ons beter baseren op de cijfers die u zelf hebt vermeld. Niemand moet nog komen beweren dat het ene project beter is dan het andere. Er is een beslissing in overleg. Ik vind dat we die consequentie moeten nemen.

Dit is een proces van veel inzet en overleg geweest. Ik begrijp niet dat u de indruk moet wekken dat er een conflictsfeer heerste, dat de arm is omgewrongen, of wat dan ook. Het tegendeel is waar. Ik heb van heel wat burgemeesters vernomen – ook schriftelijk als u een bewijs wilt – dat ze het kotsbeu zijn dat anderen altijd een negatieve indruk willen wekken en negatieve meningen willen uitlokken. Ik betreur dat ten zeerste. Ik hoop dat het hiermee nu stopt.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer de minister, u spreekt van conflict en de arm omwringen en zo. Ik hanteer die terminologie helemaal niet. Ik heb het al gezegd: u hebt al heel wat gerealiseerd voor de cultuursector. Ik zeg niet dat er geen enkel overleg is geweest in de eerste twee weken van maart. Ik zeg dat een aantal actoren gerekend hadden op bijkomend overleg tijdens die twee weken. Ze wilden hun project nog verdedigen. En dat is er niet van gekomen. Meer zeg ik niet, en ik wil niemand in een negatief daglicht stellen. Ik probeer alleen na te gaan in hoeverre het decreet en het uitvoeringsbesluit opgevolgd zijn. Ik trek hier lessen uit voor de toekomst. Wat kan verbeteren is de communicatie van de gewijzigde deadline. Zes weken is veel te lang. Ik wil niet dat mijn vraag om uitleg in een negatief daglicht wordt gesteld. Ik zie enkele specifieke verbeterpunten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
